

ook, door den Geest gedrongen, allereerst met den Christus in het heden in liefdebetrekking te stellen.

Naar den levenden Heiland in den hemel gaat haar eerste zucht uit.

Zij kent Hem slechts uit het verleden, uit het Woord. Maar zij wordt Hem gewaar in het heden. De Heilige Geest zorgde, dat Jezus en de ziel elkander ontmoetten.

In het mystieke leven wordt de persoonlijke, werkelijke tegenwoordigheid van uw Heere gesmaakt.

Uw hart zegt het u, dat Hij in uw onmiddellijke nabijheid is.

Dat dankt gij aan de opstanding.

Verbinding met den levenden Christus zou niet denkbaar zijn, indien Hij niet uit de dooden ware verreesen.

De mystiek ordent de heilsfeiten dan ook anders dan de historie.

In de historie komt eerst het lijden en sterven, daarna de opstanding.

Maar in het innerlijke beleven staat het, gelijk Paulus hier aangeeft: „Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende”.

Dan gaat de opstanding vóór het lijden.

En dat niet, omdat een der heilsfeiten van ondergeschikt belang zou zijn.

Gij kunt er niet één van missen.

Zij stemmen u alle tot aanbidding.

Maar alleen omdat de levende, de opgestane Heiland u in Zijn lijden kan doen inleven.

Omdat eerst de door de kracht der opstanding levendgeworden ziel zich kan onderdompelen in den bloedigen stroom van 's Heeren lijden.

De kracht van Christus' opstanding is daarom de zenuw der mystiek.

Zonder die zou Hij voor u een doode Christus zijn.

Zonder die zoudt gij een doode ziel wezen.

Een doode ziel kan met een dooden Christus geen gemeenschap onderhouden.

Evenmin een doode ziel met een levenden Christus.

Voor alle geloovige mystiek is er noodig een levende ziel en een levende Christus.

Daarin wordt openbaar de kracht der opstanding.

Uit de mystiek leert gij niet de opstanding des Heeren zelf kennen.

Maar alleen de kracht ervan.

De opstanding moet voor u vaststaan uit de Schriften, wilt gij wat er door den Geest in u wordt uitgewerkt, als een gevolg dier opstanding eeren.

Wie uit de mystiek de openbaring Gods in Christus wil afleiden gaat feil.

Wie de ervaring verheft tot een bron van waarheid, overschat haar, schuift de Schrift opzij en geeft zich over aan zielelijkheid.

De mystiek bedoelt niet anders dan om voor u de openbaring te subjectiveren, onderwerpelijk te maken, tot vleesch en bloed in u om te scheppen.

Ofschoon dan de mystiek een subjectief karakter draagt, rust zij in het objectieve, in den objectieven persoon van Christus, in de objectieve daad der opstanding, in de objectieve heilsopenbaring.

De verhouding van subjectief en objectief in de mystiek, wordt zoo kostelijk aangewezen in het opdat ik konne de kracht Zijner opstanding.

Ieder woord hebt gij hier tot betekenis te brengen.

Niet de opstanding blijkt uit uw mystiek bevinden, maar de kracht ervan.

Doch ge ervaart ook niet een zekere, niet verder aan te duiden kracht, maar wel waarlijk de kracht der opstanding.

Doch waarom stelt gij het met Paulus als uw ideaal om die kracht der opstanding te leeren kennen?

Hebt gij die niet reeds ervaren in uw levendmaking?

Ongetwijfeld is dit waar, zoo gij in innigheid uw hart tot Christus opheft.

Maar dan zult gij toch ook reeds tot de ontdekking zijn gekomen, dat er in de opstanding meer kracht schuilt, dan er tot u nog is uitgegaan.

De behoefte is in u gewekt om in overvloediger mate die kracht te ontvangen.

Gij kunt met die kracht nooit worden overladen.

Integendeel, gij gevoelt u zoo hulpeloos zwak.

En die zwakte kunt gij alleen door de kracht der opstanding te boven komen.

De zenuw der opstandingskracht moet in u trillen, anders hebt gij een gevoel van geestelijk onwelzijn.

Daarom roept uw ziel steeds om meer.

En gij durft niet beweren, dat gij de kracht der opstanding ten volle kent, vóór alles wat in u is opgestaan, vóór er niets doods in u is overgebleven, vóór gij geheel nieuwe mensch zijt geworden.

Opdat ik kenne... de kracht Zijner opstanding. Dit blijft een wensch tot op de hemelvaart van uw ziel.

Tot op de opstanding uws vleesches.

Wie is noodt doodig?

Wie noodt ingezonken?

Die doodigheid en ingezonkenheid kunnen alleen verjaagd door het leven.

Door het leven, dat Christus u door Zijn opstanding verwierft.

Door het leven, dat gij bij uzelf waarneemt in de zelfbeschouwing der mystiek.

De kracht van Christus' opstanding deed op den Paaschmorgen de aarde beven.

De kracht van Christus' opstanding zamelde de kerk tot een lichaam bijeen, dat leeft uit haar Hoofd.

De kracht van Christus' opstanding wekt nog altijd uitverkorenen naar de voorkennis op.

De kracht van Christus' opstanding werkt in alle levendgemaakten zoodat zij niet meer sterven kunnen, maar immer intenser en intiemer gaan leven.

De opstanding behoort tot de geschiedenis.

Maar de kracht van Christus' opstanding is nog nieuw.

Zij is nog even sterk als op den ochtend der verrijzenis.

Zij vermindert niet, al straalt zij nog zooveel energie uit.

Zij is gelijk de olie uit de flesch, die niet werd opgeteerd.

De kracht van Christus' opstanding te kennen, het wil zeggen, dat gij op het Paaschfeest uw jaardag viert.

Dat gij gedurig nieuwe knoppen van leven bij u ziet zwellen, openspringen, het bloemenhart naar den zonschijn van Jezus' vriendelijk aangezicht toewenden.

Dat gij bij innerlijke beschouwing nieuwen bloem ziet prijken en nieuwe vruchten rijpen.

Gij schouwt het leven.

Gij voelt het leven.

Gij kent het leven.

Gij openbaart het leven.

En dit is uw danklied: ik was dood, maar ik ben weder levend geworden.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

„De Jeugdonderling”.

III.

Inhoud eerste artikel. Over den jeugdonderling wordt veel gesproken. Dit staat hierna in verband, dat veel geschreven wordt over den ouderling en over de jeugd.

Ook over den jeugdonderling wordt veel gehandeld. In spottenden zin in de „N. Rot. Courant”; in blakenden lof door het „Geref. Jongelingsblad”.

Inhoud tweede artikel. Op den naam is aentmerking gemaakt uit taalkundig oogpunt. Anderen vinden dit bezwaar niet zoo gewichtig; de man is er.

De jeugdonderling kan van belang zijn voor Kerk en rijpere jeugd. De Kerk staat in het teken der crisis. Toch heeft de Kerk als instituut veel gedaan voor de jeugd. Kerkeijk toezicht op de jeugdactie achter mistakt. Meerdere nooden in deze tijden.

Wanneer wij thans nagaan het werk van den Jeugdonderling, willen wij aanstonds er den nadruk op leggen, dat deze broeder geen nieuw ambt bekleedt, maar dat hier een nieuwe werkring voor den ouderling wordt gegeven. Men heeft kerkrechtelijke bezwaren tegen dit instituut ingebracht. De aanwijzing van jeugdonderlingen wekt den schijn, alsof zij niet ouderlingen zijn voor heel de gemeente, maar voor een deel er van. De vrees, zoo wordt er gezegd, is niet ongewettigd, dat de jeugd zou zeggen tot „den niet-jeugdonderling”: wij hebben met u niet te maken; en dat omgekeerd de ouderdom den jeugdonderling als niet competent voor de behandeling van zijne belangen zou kunnen beschouwen.

Deze bezwaren, nog met andere te vermeerderen, achten wij niet houdbaar. Hoezeer wij niet voor de toenemende specialiseering zijn van het ambt, de verdeling in soorten van predikanten en ouderlingen, voor jongeren en ouderen, voor studenten en soldaten, voor maatschappelijken en politieken arbeid, achten wij verdeling van arbeid in den Kerkeraad onder de opzieners zeer goed. De ouderlingen zijn voor heel de gemeente. Voorzeker juist geoordeeld. Maar onder de ouderlingen zijn menigerlei gaven vertegenwoordigd. En ik meen juist, dat de kerken er wel bij zullen varen, als de Kerkeraad van die bijzondere gaven voor de bijzondere deelen van den kerkelijken arbeid profiteert, en juist voor die bijzondere deelen die broeders aanwijst, die zich geheel daaraan kunnen wijden en dan onder den zegen van den Koning der Kerk ook iets goeds leveren. Zwolle's kerk bijv. is te feliciteeren, dat haar Kerkeraad een ouderling heeft aangewezen, die speciaal voor het scribaat, de administratie en de correspondentie zorg draagt, een man, die uit hoofde van zijn betrekking in het maatschappelijk leven daarvoor aangewezen was. En zoo is iedere Kerk geluk te wenschen, die een goeden jeugdonderling mag bezitten! Het aanwijzen van jeugdonderlingen is dan ook direct het gevolg hiervan, dat men erkent heeft het eigen karakter der jeugd, die eigen, speciale bearbeiding noodig heeft. En blijkt er nu in den kring der ambts-

dragers zulk een man te zijn, die van God gaven daartoe ontvangen heeft, laat hij aangewezen worden om zich geheel aan dit werk te geven! De Kerk en de rijpere jeugd en ook het huisgezin zullen er de gezegende vruchten van plukken. En is er zulk een man niet, dan stelde men geen jeugdonderling aan, maar wachtte, tot er een geschikte blijkt te zijn. Want gaat men onberaden over tot het aanstellen van jeugdonderlingen, dan bederft men ten slotte meer dan men zou gewinnen.

Bovendien, ik acht een jeugdonderling alleen noodzakelijk in grotere gemeenten en dan nog alleen, als er een broeder te vinden is, welke geschikt is voor dien arbeid. In kleine gemeenten, en ik denk daarbij aan Friesland met zijn 54 jeugdonderlingen in gemeenten van 250, 400 zielen, acht ik ze niet noodzakelijk, n.l. als men dan ook wil handhaven het volle werk van dezen titularis, het ambt als speciaal ouderling voor de jeugd. Daar meen ik, dat geen verdeling van arbeid in dezen zin moet plaatsvinden, maar dat geheel de Kerkeraad geroepen is het jeugdwerk te behartigen en met name aan den predikant ter plaatse de belangen der rijpere jeugd kunnen toebetrouwd worden. En als hij liefde voor zijn arbeid heeft, zal hij dat vanzelf ook doen met toegenegenheid des harten. Daarbij is hij de man, die de noodige kennis bezit voor dit niet gemakkelijke werk. In zulke gemeenten kent men de jeugd wel. Bovendien kan het kerkelijk toezicht aldaar door regeling van het bezoek aan de Vereenigingen uitgeoefend worden. En daarom acht ik een uitspraak als die van Ds H. S. Bouma van Leeuwarden te sterk, als hij schrijft in het „Friesch Kerkblad”: „niet te sterk is het, wanneer wordt beweerd, dat het instituut van jeugdonderling is de vervulling van een leemte in ons kerkelijk leven, waarom aan alle kerken kan aangeraden op dezelfde wijze dit gedeelte van haar taak te regelen en aldus de belangstelling voor de jeugd om te zetten in praktische daden”.

In grotere kerken zal echter zulk een functionaris wel op zijn plaats zijn. Daar heeft hij een belangrijken werkring, maar niet tegelijk de gemakkelijkste taak. Denkt niet, dat hij alleen maar de catechisaties zoo nu en dan heeft te bezoeken. Evenmin, dat hij alleen maar zijn aangezicht op geregelde tijden heeft te doen zien op de vergaderingen der Jongelingsvereniging. Laat ons dat allereerst even recht zetten. De jeugdonderling moet ook contact houden met alle andere organisaties van onze jonge menschen, wier arbeid gesteld is onder toezicht van den Kerkeraad. Dat houdt niet op met de vereenigingen van onze jongelingen, maar omvat ook de organisatie van onze meisjes en knapen. Wat zijn werk dan is? De heer O. L. Veerman, de baanbreker in dit opzicht, verdeelde de instructie van den jeugdonderling in een reeks, gehouden op een vergadering van het Afdelingsbestuur van Friesland met de jeugdonderlingen in dit gewest, in vier takken van werkzaamheid.

1e. de jeugdorganisaties zoo getrouw mogelijk bezoeken;

2e. afdalende jongelingen en slordige leden opzoeken en trachten te winnen;

3e. kennis nemen van de lectuur, welke handelt over de rijpere jeugd.

4e. van het werk en zijn bevindingen rapport uitbrengen aan den Kerkeraad.

Daarmede komt de instructie overeen, welke aldus luidt: De taak van den jeugdonderling is:

1e. zoo geregeld mogelijk de vergaderingen der Jongelings-, meisjes-, en knapenverenigingen bezoeken en deze vereenigingen met raad en daad bijstaan;

2e. afdalende jongelieden bezoeken en vermanen; ook de ontrouwe leden der Vereenigingen; deze laatste zooveel mogelijk in samenwerking met de propaganda-commissies der Vereenigingen;

3e. zooveel mogelijk kennis nemen van wat voor de rijpere jeugd wordt geschreven en gedaan;

4e. eens in de drie maanden en verder zoo vaak slechts noodig zal blijken, rapport van den arbeid en de bevindingen uitbrengen in de vergadering van den Kerkeraad.

De taak van den jeugdonderling valt dus in vier punten saam te vatten. Allereerst is het toezicht op het vereenigingsleven der rijpere jeugd dezen ambtsdrager opgedragen. Dat brengt van zelf mede het bezoek van de vergaderingen der organisaties. Van zelf niet elke week allen. Men zou van het goede ook wel eens te veel kunnen krijgen en onze jeugd wil ook wel eens alleen, zoo geheel onder elkander wezen. Zooveel mogelijk zal het echter geregeld moeten gebrucht worden. Anders zal de jeugdonderling niet achter den gang van het werk komen en een vreemdeling blijven in het organisatie-leven. Maar hoewel geregeld bezoeken naar een vastgestelde rooster wenschelijk is, zullen er ook wel eens afzonderingen moeten voorkomen. Er kunnen toch onderworpen op een vergadering voorkomen, waarbij de jeugdonderling moet tegenwoordig zijn krachtens den aard en het doel dezer inleidingen en de hem opgedragen taak. Vanzelf is hij om zijn bezoeken te kunnen regelen daartoe

in het gedure vergad te sta waarop van d Voor over c hebb gebie ling Vanzel abonne organe der V bere der v Verder reeds die ge zal hij brocht of ove de ma te bek voor En wi dit co maar i weg t dan de daarto den B Toch te voe de jev raad oude zicht. lijk Roon tie, l eenig meng onzer onze B met kr te ge zake hoort orgaan mocht stimu blijft standig er e leeri de jen dere b Kerker slotte Vere raad tuchtos meente alleen sistorie tussc Vere ten n wij to Een ouderl afdw zelf s te ve een lingen mag jongeli toonen Dat z ganda den. I eenigin ling d ling is motiev Vergad een ei Dat slotte verg van z belang vereer de be voor den j prikke mensc zich a losma dere a zoek, nomen In arbe word